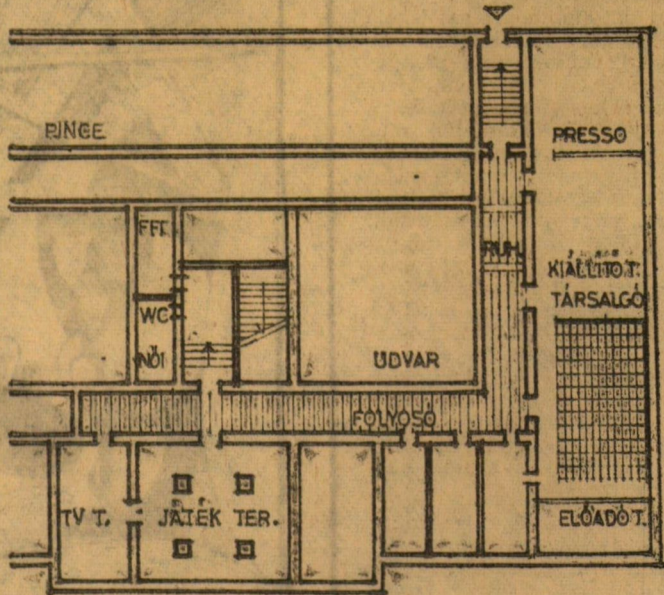

„Harmadik otthon”

Bonyodalmak az egyetemi klub körül

Amennyire nevetünk ma már azon, hogy az iskola második otthonunk, talán épp annyira komolyan vehetnénk, hogy az egyetem klubja harmadik otthonunk lenne, ha lenne egyetemi klubunk.

1965. Elődeink számára nevezetes dátum. Sok hányódás után otthonot kap a diákság, megnyílik a Liliom utcai klub. Bizonyára akkoriban szinte lehetetlennek tűnő igényeket elégített ki

ez a három-négy helyiségből álló intézmény, de az igények és érdeklődésünk szétágazása nem tudott már megmaradni e szűk keretek között. Meg aztán, valljuk meg őszintén, egyetemünk teremhiányán is igyekezett enyhíteni ez a magánházból átalakított kis klub, és summa summarum oda jutottunk, hogy már mindenre használták, csak épp arra nem, ami tulajdonképpen rendeltetése lett volna.

Hosszas alkudozások, tervezetések után — megszületett az új egyetemi klub reálisnak tűnő, bár távlati terve A Liliom utcai épület az 1969/70-es tanév végén bezárta kapuit, legalábbis a nagyközönség számára. Átköltözött ide az egyetem sokszorosítója és könyvtárosa.

1971. Ismét egy nevezetes dátum — 50 éves egyetemünk ebben az évben. És jeles időpont a „harmadik otthon” várók számára is. Jelenlegi tervek szerint 1971. októberében átadják az új, és remélhetőleg végleges egyetemi klubot. Egy év saját helyiség nélkül bizony hosszú idő, megérezte ezt mindannyian. És rajtuk is múlik, hogy ne legyen ebből az egy évből több.

Két millió forint beruházással készülő... ne. Készülne, ha készen lennének már a tervek, azokat elfogadták volna stb., stb. Márciust írunk és még mindig csak itt tartunk. Joggal vetődhet fel a kérdés, hogyan lesz ebből klub októberre. Szerénynek tűnő becsülések szerint a tervek elkészülte után (amelyek késése sajnálatos vis maior következménye) legalább két hónapot kell várunk arra, hogy a tanács, Tűzrendészet, Kőjál stb. pecsétjével hitelesítve tartsa kivitelezésre érdemesnek a tervet. Nem lehetne ezt az időt meg rövidíteni? Nem kevés társadalmi munkára lenne szükség már a kezdeti munkálatoknál is, és ha ez a vízgaidósakra csúszik, a sok lelkes ajánkozás bizony érthetően mentegőzéssé változik. És nem akarok példálózni, hogy szokott ez az építkezéssel lenni (pl. Royal Szálló).

Ennyi aggálykodás után lássuk, milyen is lesz ez a klub, ha egyszer megvalósul.

A mellékelt rajz magáért beszél, de fordítsuk ezt le szavakra is. A Dugonics téri, a Központi Egyetemi épület pincéjében, a ma még mit sem sejtő poros papírraktárak helyén alig

több, mint fél év múlva a következőket élvezhetjük: Ot helyiségből álló klub. Bejárát a Toldi utca felől, belépés után állandó tarlati helyiségnek kinevezett, széles folyosón járhatjuk körbe a klubot. Első helyiség a preszó, a vendéglátóipari vállalattal karöltve igyekszik kielégíteni igényeinket. Rögtön utána 150—200 személy befogadására alkalmas színházterem, helyt kívánva adni ma már országosan ismert Egyetemi színpadunknak, öntevékeny rendezvényeinknek. A helyiség széksorai elmozdításával táncteremmé varázsolható — és lehet hogy itt megkezdí szereplését a szintén régóta vajdó egyetemi zenekar is.

Na, de gyérünk tovább, és máris az olvasóteremben vagyunk. Mennyi üres óra van délutánoként, kidobott órák, míg az utcán mázskáltunk jobb híján. Tessék, ide is lehet jönni. Vagy a játéktér, szinte lovagteremhez illő külsővel, a játék romantikáját hangulatilag is elősegítve. És végül a Tv-terem, ahol együtt izgulhatunk majd a következő Olimpia közvetítésein.

Próza ez a leírás, szinte éppen hogy csak támpontokat adó. Mégis talán alkalmas annak a nagy változásnak érzékeltetésére, amely az elmúlt néhány évben klub téren végbement. Talán olyan lesz, amit igazán magunkénak mondhatunk. Ez rajtunk múlik, magunknak kell felelősséget tenni egyetemi éveinket. Bizunk benne, hogy a tervek és azok elfogadása nem várat oly sokat magára, hozzákezdhetünk végre megvalósításukhoz. Bizom benne, hogy november estéin már együtt nevetünk, szórakozunk „harmadik otthonunkban”, de sokszor találkozunk még addig tervezgető, gondterhelt arcú, malteros kézzel, hogy annyi más egyetemhez hasonlóan mi is büszkék lehessünk arra, ami a mienk.

SZECSKAI ANDRÁS

Art Kino: — Miért éppen Antonioni?

„Külön világú művész” — írja a Filmkultúra egyik számában neves filmesztéta. Folytatva az idézetet: „...hősei egyszerűen sétálni indulnak, nem egyik helyről a másikra igyekeznek, hanem a legkülönbözőbb helyszíneken át cipelik tehetetlen, megnyílni képtelen önmagukat. A praktikus „miért?”-ek elsikkadnak, szinte mindegy, hogy miért vannak ott, ahol vannak, vagy éppen mit mondanak, vagy tesznek... bárhol vannak, szorongó-bizonytalan önmagukhoz alakítják a helyszínt, bármit tesznek, létük alapvető abszurditását akarják effeledni...”

...és így tovább, és így tovább. Ez mind szép és jó, és ma már nem vitakérdés, hanem filmtörténelmi tény, hogy Antonioni az elidegenedés filmi világának legjobb ismerője, érte, alkotója. De miért tételezzük fel, hogy ez a világ — az olasz felső tízezer élete — három filmen keresztül is érdekli a mi egyetemistáinkat. Nálam hivatottabb filmkritikusok is egy kalap alá veszik A kiáltás-t, A kaland-ot, a Napfogyatkozás-t (ide tartozik még Az Éjszaka, és A Vörös Sivatag című film is.)

Félreértés ne essék, mint szenvedélyes filmbarát nem az Art Kinot akarom támadni, hasznos, jó, ha nem lenne, érte fognék tollat. De felmerül bennem a kérdés, miért nem választunk hozzáink közelebb álló művészt, ha már mindenképpen egy életművet szeretnénk bemutatni.

Nem Antonioni ellen szölok, hisz ez balgaság lenne. Az ő filmtörténelmi helye, nagysága vitathatatlan. Kérdés azonban, ismerjük már Szergej Eizenstein, Fritz Lang, Francois Truffaut, vagy akár Fábri Zoltán életművét? Vagy egyáltalán olyan fokon vagyunk, amikor már életművek áttekintésével kell foglalkoznunk? Nem volna-e helyesebb egy-egy nemzet filmművészetéről adni keresztmetszetet?

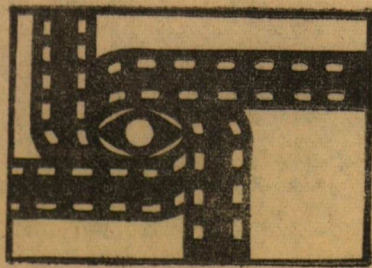
És egy másik kifogás! Bevetítjük egy rendező öt filmjét, nem hangzik el azonban egyetlen szó, egyetlen (méltató, vagy akár bíráló) mindenre értelmű, ismertető szó sem. erről a rendezőről. Vagy az teljesen érdektelen, hogyan jutott el Antonioni az 1948-ban készített kisfilmjétől, a római úttisztító hajnali munkájáról szóló NETTEZZA URBANA-tól akár a Napfogyatkozásig (1962) vagy a Vörös sivatagig (1964)? A nézőtérre döntő többségben olyan fiatalok üznek, akik vajmi keveset tudnak ezekről a dolgokról. Úgy véljük, akár az egész sorozat, akár minden film előtt nemcsak hasznos volna, hanem kifejezetten szükséges is egy rövid ismertetés. Hadd pótoljuk most mi, ha mással nem is, legalább egy rövid életrajzzal.

Michelangelo Antonioni

1912-ben született Ferraróban, a később Bolognában tanult. Először az építészeti és a festészet érdekli,

mégis a technikai főiskolára iratkozik be. Kereskedelmi és gazdasági diplomát szerez, érdeklődése azonban másfelé vonzza: újságíró lesz. Cikkei a helyi lapban jelennek meg. 1939-ben Rómába költözik, a Cinema munkatársa lesz. Politikai okokból azonban ott kell hagynia az újságot. Így ír erről: „Egyedül kellett megoldanom a problémámat, Róma nehéz, ellenséges város. Kegyetlen hónapokat éltem meg, kifejezetten szenvedtem az éhségtől.” Ma már messze van ettől, sikeres filmrendezőnek vallhatja magát. Először forgatókönyveket írt, majd asszisztenskedett (M. Carné mellett). Dokumentumfilmet készít a Pó vidéki emberek életéről, majd még számos rövidfilmet. Első játékfilmje ugyan az Egy szerelem krónikája (1950), mégis első sikerét a Barátnők (1955) című filmjével aratja. Ettől kezdve a legismertebb, és a legdivatosabb filmalkotók közé tartozik. Rendszerint saját témáit dolgozza fel. A kiáltás (1957), A kaland (1959), Az éjszaka (1960), Napfogyatkozás (1961), Vörös sivatag (1963) mind a siker és a vita egy-egy állomását jelentik. Az Angliában készült Nagytűz elnyeri a cannesi fesztivál nagydíját. Legutolsó filmjét (Zabriskie Point) tavaly fejezte be az USA-ban.

DEÁK GÁBOR

Tizenöt kitűnő, hatvannégy jeles

Eredményes munka a Móra kollégiumban

A JATE Móra Ferenc Kollégiuma március 4-én tartotta küldöttgyűlését. A kollégium társalgójában a küldöttek és a kollégium állami vezetőin kívül többek között megjelent dr. Márta Ferenc rektor, dr. Serfőző Lajos oktatási rektorhelyettes, dr. Szántó Imre egyetemi tanár, dr. Vastagh Pál, a KISZ Bizottság titkára.

Először a diákbizottság titkára és a tagjai számoltak be az előző képviselői gyűlés óta eltelt időszakban végzett munkáról. Többek között kiemelték, hogy a kollégium lakói igen aktívan vettek részt az új szervezeti szabályzat irányelveinek megvitatásában, sőt rendszeresen összeülő, aktuális témákat vitató „Forum”-ot is szerveztek. Ezzel is azt a célt kívánják szolgálni, hogy a közösségi szellemet erősítsék s egyszersmind megpróbálják a kisebb és nagyobb közösségekben egyaránt szélesíteni az agitációs propagandamunka hatékonyságát. A kollégisták tanulmányi, önképzési tevékenységét igen szép statisztikai adatok dokumentálják: — a kollégium tanulmányi állaga az első félévben 1,05, 15 kitűnő, 64 jeles, 192 jorendű a 320 hallgató közül, a

legjobban tanuló szoba átlageredménye 4,58 s a leggyengébbeké is 3,35. Ezen a „munkaterületen” igen értékes az elsőévesek nyelvi korrepetálása és a különböző szakaszok beindítása. Igen jó a mórások kapcsolata a városi művelődési otthonokkal, városi nyelvtanfolyamokat vezetnek egyes hallgatók, mások aktívan résztvettek a választási előkészítő munkában, az összerésben. Egyre több felsőoktatási intézmény kollégiumával alakul ki hasznos együttműködésük.

Ezt követően a küldöttgyűlés elfogadta a diákbizottság beszámolóját, majd megválasztották az új Kollégiumi Bizottságot, amelynek titkára ismét Szalai G. Rozália lett, tagjai: dr. Vörös Lászlóné a kollégium igazgatója, Micheller Magdolna, kollégiumi tanár, Kocsis Judit, az MSZMP képviselője, Döbrönte Zsuzsa, Far Mária, Gyimes Erzsébet, Regös Gabriella, Srankó Klára, Valtér Terézia, és Vályi Zsuzsa hallgatók.

Többet járunk színházba

Egy-két évvel ezelőtt gyakran hallhattuk a panaszt: nem megfelelő a felsőfokú oktatási intézmények és a színházak kapcsolata, az egyetemi hallgatók közül kevesen járnak rendszeresen színházba.

Mi a helyzet jelenleg Szegeden? Egyszerűbben a színház bérletakciójának eredménye az kérdésünkre választ. Ha összehasonlítjuk az 1969/70-es és az 1970/71-es színházi évad egyetemista bérlettulajdonosainak számát, azt tapasztaljuk, hogy a két egyetem és a Tanárképző Főiskola hallgatói az idén 469 bérlettel többet vásároltak, mint az előző évadban. Különösen feltűnő a növekedés a JATE-n, ahol a tavalyi 350-nel szemben 692 hallgató jár rendszeresen színházba. A SZOTE-n 584, míg a Tanárképző Főiskolán 426-an rendelkeznek bérlettel.

A bérletakcióhoz, a bérlettulajdonosok számának némi emelkedéséhez fűz magyarázatot Háasz Miklós, a Szegedi Nemzeti Színház szervezési osztályáról.

— Az idei egyetemi tanév kezdése után néhány nappal összehívtuk az egyetemek, KISZ-szervezetek kulturális munkáit és segítségért kértünk a bérletek terjesztéséhez. A legaktívabb szervezőkkel még egy alkalommal megbeszéltük a teendőket, jelenleg is állandó összeköttetésben állunk egymással.

Érdemes arra is figyelni, hogy milyen előadásokra járnak a legtöbben. A JATE hallgatói túlnyomóan a prózai előadásokra kíváncsiak és a bérlettulajdonosoknak csupán az egyharmada választotta a vegyes- és operabérletet, a SZOTE-n legtöbben vegyesbérletet vásároltak. Az operabérletek alacsony számát valamennyire ellensúlyozza az, hogy a Kodály-bérlettel rendelkező 253 diák nagyrésze a felsőfokú oktatási intézmények hallgatói közül kerül ki.

A színház és az egyetemek kapcsolata nem merül ki az előadások látogatásában. Erről beszél Pálffy Katalin a Szegedi Nemzeti Színház segédren-

dezője, a színház és az egyetemek összekötője:

— Művészeink a kulturális bizottságok, a KISZ-szervezetek kérésére gyakran tartanak előadást esteket, így az Auditorium Maximumban és a SZOTE KISZ-klubjában már bemutatkozott Nagy Attila, Papp János, Ujlaky Károly, a Móra Kollégiumban Tolnay Miklós. Egyre népszerűbbek a színészdíjak találkozó. Legutóbb a József Attila Diákotthon lakói látták vendégül fiatal művészeinket, de már a Móra Kollégium és a SZOTE KISZ-klubja is jelezte hasonló igényét.

A szervező és az egyetemi összekötő az örvendés javulást mellett a további teendőkről, közelebbi-távolabbi feladatokról is beszélt. A második félévben szeretnék szívesebben tenni a baráti találkozókot, ezért résztvesznek az operatársulat tagjai is.

KELEMEN GÁBOR

Vegyük észre őket!

Március 8-án kollégiumunk szolgálatában lévő portásnője behívta magához a portásfülke előtt elhaladó diákbizottsági tagot és röviden a következőket mondta:

— Ne haragudjon azért, amit most őszintén mondani fogok. Tudják nagyon jó, hogy ma napon van, hiszen egész nap virággal a kézben látom a fiukat, mégsem jutott senkinek eszébe, hogy a nyolc női dolgozónak is jól esne egy ici-pici figyelmesség. Egy-egy szál virág vagy egy köszöntőkészítő jó szó. Sajnos, a két diákbizottság is megfélemezett rólunk.

Mit lehet erre válaszolni? Magyarázatot nem találhatunk, mentegőzéseknek nincs helye. Csak egyet tehetünk: szegvélhetjük magunkat és villámgyorsan gondoskodni kell a mulasztás helyrehozásáról. A szóban forgó kollégiumban ez meg is történt, másnap virággal köszöntötték a takarító- és portásnőket, a gondnok néit.

A figyelmeztetés több volt, mint egy köszöntés hiányolása. A már közel egyévtizede a diákokért dolgozó portás néni szavai — ha nem is mondta ki — azt tartalmazták: vegyük észre őket! Vegyük észre azokat a dolgozókat, akik értünk dolgoznak, nem egy esetben többet, mint a kötelességük lenne, akik szemet hunynak apróbb-nagyobb csinytevéseink felett is.

Mennyire becsüljük meg az ő munkájukat, mennyire ismerjük őket? Az egyik emeleten több, mint két hónapja új takarítónő dolgozik. Találomra megkérdeztem embereket: hogy hívják a takarító nénit? Az eredmény meglepő, csak minden ötödik megkérdezett válaszolta: Rózsika néni.

A nőnap mulasztás — biztos, hogy nem mindenhol felejtették el — figyelmeztet. Arra, hogy kerüljünk közelebb intézményeink dolgozóhoz, becsüljük meg munkájukat. Vegyük észre őket — de ne csak naponap!

K. G.